

en Tilføjelse, som ogsaa blev fremhævet ved 2den Behandling.

Saa kommer jeg til en Realitetsændring af en vis Betydning, foranlediget ved Forholdet til Frihavnen. Det vil indses, at vi allerede i Betænkningen til 2den Behandling gjorde opmærksom paa, at dette Punkt havde været under Overvejelse, og at vi forbeholde os at komme med endeligt Forslag herom til 3die Behandling, fordi her gjaldt det ikke blot om at forhandle med den højtærede Justitsminister, men ogsaa med den højtærede Indenrigsminister, og saa vidt muligt til at enes med alle vedkommende Mændigheder, idet vi naturligvis paa den ene Side ikke paa nogen Maade ønskede at være med til at iværksætte noget, som kunde være til Ginder for, at det Foretagende, som vi havde givet vort Samtykke til, paa bedste Maade kan trives og udvikles. Det var ikke Meningen at ville hindre Frihavnen's heldige Udvikling, som vi alle haabe paa; men paa den anden Side maatte vi naturligvis sørge for, at Frihavnen ikke blev en Institution, som blev til Fordel for de paagældende Skipperne derved, at de ved at sejle der ind kunde lægge Udgifter over paa Ladningen, som de, ved at sejle over i den gamle Havn, maatte bære af Fragten. Det var der i og for sig ingen fornuftig Mening i, og derfor ere vi fremkomne med dette Forslag. Dette har dog ikke ført til nogen Ændring med Hensyn til § 114, hvor der er Spørgsmaal om Lastning; der kunde naturligvis være Tale om, hvor vidt der ikke der skulde opstilles en særlig Regel for den Mulighed, at Afgiften for Udgaende var hævet for Frihavnen's Vedkommende, medens den endnu gjaldt for den øvrige Havn; da der i Loven om Frihavn ved København, er bestemt, at Havneafgiften for Udgaende i hvert Fald bortfalder samtidig med, at Frihavnen i sin fulde Udstrækning aabnes for Driften, kunde der blive Spørgsmaal om, hvor vidt der var Mulighed for, at Frihavnen kunde aabnes delvis for Driften, men efter hvad der er blevet forhandlet og drøftet, er en delvis Aabning af Frihavnsdriften en saa fjernliggende Mulighed, at vi ikke mente at burde tage Hensyn dertil. Dertil kommer, at naar Skibe ere lastede her i Havnen, kende de, der slutte Certepartierne, Forholdene og ville kunne træffe Aftale, og vi have under ingen Omstændigheder fundet, at der egentlig var nogen afgørende Grund til at træffe Bestemmelser angaaende Certepartier, der afflutes i Udlandet. Naar de afflutes, maa de, der afflutte dem, træffe de Bestemmelser med Hensyn til Havneforholdene her, som de kende,

og der er ingen Grund til, at Loven her skulde give Reglerne. Men anderledes stiller Forholdet sig, naar det er Skibe, der komme for Indgaende. Der kan man jo ogsaa sige, at naar det er et Skib, der er befragtet af de paagældende Ladningsmodtagere, kunne de jo træffe Bestemmelser derom. Det er der ingen Anledning til, at Loven særlig skulde give Forskrifter for. Men der kan jo tænkes Tilfælde, hvor det ikke er muligt; naar f. Eks. et Skib fragtes og faar Ordre til at gaa til denne eller hin Havn, hvor det nu maatte være bedst, og saa Ladningen købes til Københavns Havn, og den gaar herind, kan der jo ikke være Spørgsmaal om i Certepartiet at optage Bestemmelser derom. Her er derfor et Forhold, hvor vi have ment, at der var Grund til at give særlige Forskrifter, fordi der altsaa er den Forskel, at gaar Skibet ind i Frihavnen, bliver der ikke Spørgsmaal om en Afgift af Skibet, men om en Afgift af 30 Ore pr. ubløst Register-ton for det Gods, som føres ind paa Toldterritoriet. Gaar det derimod ind i Toldhavnen, skal der svares Afgift af Skibet, og der er ikke Spørgsmaal om Afgift af Ladningen; vi have derfor ment, at der var Anledning til at træffe Bestemmelser, hvorved den Omstændighed, at en Skipper gif ind paa det ene eller andet Sted, ikke bevirkede, at Afgiften det ene Sted skulde svares af Fragten, det andet Sted af Ladningen. Derfor have vi sagt, at naar der ikke er truffet nogen Aftale, og hvis den paagældende Skipper gaar ind i Frihavnen, skal Ladningsmodtageren, som altsaa kommer til at erlægge den nævnte Afgift af 30 Ore, naar han fører Varerne ind i Toldterritoriet, være berettiget til at kræve Afgiften godtgjort af Skipperen. Det er ikke nogen Uretfærdighed mod Skipperen, thi det bevirker kun, at det bliver ham ligegyldigt, om han gaar ind i Toldhavnen eller Frihavnen. Hvis han gif ind i Toldhavnen, skulde han svare Afgiften, men anderledes skal han ikke være stillet i Frihavnen. Det er altsaa ikke nogen Forurettelse mod nogen, men kun en Hævdelse af Ligevægten med Hensyn til Afgifterne for Ladningsmodtagernes Vedkommende. Men vi have naturliggen gjort den Tilføjelse for Skipperens Skyld, at der ikke skal kunne spekuleres ud i det nendelige; han maa have hurtig Bested, enten den ene eller den anden. Og det er ogsaa af den Grund naturligvis, at Ladningsmodtageren ikke skal kunne spekulere i Afgiftsgodtgørelsen, nemlig ganste rolig lade Varerne ligge, og naar det saa viser sig, at han er tjent med at sende dem til Udlandet f. Eks., bliver der ikke Spørgsmaal om at